

Til § 151 (F. 1924 § 154, U. § 144).

Første Led af Beskrivelsen af Genstanden for Hemmeligholdelsespligten er omredigeret efter T. U. § 146 („hvad han — — — har erfaret som Hemmelighed“, U.: „hvad der — — — bør hemmeligholdes“, F. 1924: „hvad der — — — er ham betroet som Hemmelighed“).

Til § 153 (F. 1924 § 156, U. § 146).

De i Paragraffen anførte Forbrydelser nævnes nu i Kapitelfølge. Endvidere er udeladt den i F. 1924 nævnte Forbrydelse „Varefalsk“, hvorved maa antages at være sigtet til den i samme Forslags § 181 (nærværende Forslags § 196) omhandlede Lovovertrædelse. Der ses nemlig ikke at være nogen Grund til at have en særlig Straffesamme for denne Lovovertrædelse, begaaet i Udførelsen af offentlig Tjeneste eller Hverv.

17de Kapitel.

Falsk Forklaring og falsk Anklage.

Til § 161 (F. 1924 § 164, U. til Forseelseslov § 12).

I Udkastet og i F. 1924 foreslaas der sat Straf for Afgivelse af urigtig Erklæring til offentlig Myndighed ikke blot, naar Erklæringen vedrører Forhold, angaaende hvilke paagældende er pligtig at afgive Forklaring, men ogsaa naar den har Hensyn til Forhold, angaaende hvilke vedkommende Myndighed er pligtig at modtage Forklaring. Det maa antages, at det væsentlige Omraade for det sidste Led af Bestemmelsen vilde blive urigtige Forklaringer til Politirapport. Om end det maa erkendes, at der kan forekomme Tilfælde, hvor det virker stødende, at saadanne urigtige Forklaringer til Politirapport skal gaa upaataalt hen, og om end det muligvis vilde støtte Politiets Arbejde noget, hvis urigtig Forklaring til Politirapport blev gjort strafbar, maa man dog nære Betænkelighed ved at stille Forslag i saa Henseende. Afgivelse af Forklaring til Politirapport foregaar under yderst forskellige Forhold, undertiden i Former, der nærmer sig de retlige, men ofte paa ganske formløs Maade og endog uden samtidig Nedskrivning af Forklaringen, og det kan ikke altid ses, under hvilke Forhold en Rapport er blevet til. Hvis Afgivelse af urigtig Forklaring til Politirapport blev gjort strafbar vilde det derfor let føre til Indledning af Straffe-

sager, som ikke burde være rejst, eller som i al Fald ikke kan gennemføres, og der vilde let blive tillagt Rapporter en Værdi som Bevismidler, som Forholdene ved deres Tilblivelse ikke berettiger til. Det omhandlede Led af Bestemmelsen er derfor udeladt i Forslaget. Om Spørgsmaalet henvises iøvrigt til Højesteretsdommer Troels G. Jørgensens Afhandling i N. T. S. 1925 S. 334—338.

18de Kapitel.

Forbrydelser vedrørende Penge.

Til § 169 (ny).

Ved § 42 i Oktroi af 4. Juli 1818 er der givet Nationalbanken Eneret til at udstede Pengesedler, der gælder som tvungent Betalingsmiddel Mand og Mand imellem og ved offentlige Kasser. Derimod er det efter gældende Regler ikke forbudt andre at sætte Forskrivninger i Omløb som Penge. Da imidlertid Hensynet til god Orden i Samfundets Pengevæsen kræver, at saadant ikke finder Sted uden særlig Lovhjemmel, foreslaas det forbudt under Strafansvar. Efter Forslaget vil ogsaa den, der efter at have modtaget de paagældende Ihændehaveforskrivninger giver dem videre som Betalingsmiddel, ifalde Strafansvar.

19de Kapitel.

Forbrydelser vedrørende Bevismidler.

Til § 170 (F. 1924 § 172, U. § 158).

Man har ændret Definitionen af Dokumentbegrebet noget, saaledes at det afgørende for, om et med Betegnelse af Udstederen forsynet Skriftstykke er et Dokument, bliver, om det efter de foreliggende Omstændigheder (derunder dets eget Indhold) er tjenligt til at benyttes som Bevis i et Retsforhold. Dersom det benyttede Skriftstykke er utjenligt som Bevismiddel, foreligger der Forsøg. Om det er overflødig som Bevismiddel, bliver uden Betydning for Strafbarheden. Se ogsaa Landsretssagfører, Dr. juris J. Hartvig Jacobsen: Dokumentforbrydelserne S. 148—149.